

РЕШЕНИЕ

№ 110

гр. Разград, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на десети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лазар Й. Мичев

Членове: Емил Д. Стоев
Пламен М. Драганов

при участието на секретаря Дияна Р. Георгиева
като разгледа докладваното от Пламен М. Драганов Въззивно наказателно
дело от частен характер № 20223300600213 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 313 и следващите от НПК.

С Присъда № 9/15.06.2022 г., постановена по НЧХД № 14/2022 г. по описа на Районен съд – Кубрат, подсъдимият А. С. С. от с. Мъдрево, обл. Разград, е признат за виновен в това, че на 17.07.2021 г. в село Мъдрево, обл. Разград, на ул. „Дели орман“ е нанесъл лека телесна повреда на С. Х. Н. от същото село, изразяваща се в причиняване на болка или страдание, без разстройство на здравето, като й е причинил следните травматични увреждания: червеникаво кръвонасядане на меки тъкани на лява скула и към бузата с изразен оток на това място; такова кръвонасядане и по средата на тръбната страна на лява мишница на площ 8/3 см, както и в долна половина на външностраничната и повърхност с диаметър 1,5см; хоризонтално мътно синкаво кръвонасядане в най-горната част на външно страничната повърхност на ляво бедро върху площ 9/1-1,5см - престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 78а от НК съдът го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание глоба в размер на 1600 лева.

Със същата присъда подсъдимият е осъден да заплати на С. Х. Н. сумата от 1200.00 лева, представляваща обезщетение за причинените му от престъплението неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 17.07.2021 г. до окончателното

изплащане на сумата, като е отхвърлен предявения граждански иск в останалата част до предявения размер от 2000.00 лева като неоснователен.

Подсъдимият А. С. С. е осъден също и да заплати на С. Х. Н. сумата 900.00 лева – деловодни разноски, и по сметка на Районен съд – Разград сумата 50.00 лева – държавна такса върху уважения размер на граждански иск.

Против присъдата е постъпила жалба от адв. Ж. Ч. – упълномощен защитник на подсъдимия А. С. С.. Оплакванията са, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна както в наказателната, така и в гражданската и част. В жалбата се излага обстоятелството, че срещу подсъдимия има заведено и дело от друг частен тъжител, като двете дела касаят едни и същи обстоятелства, време, място и лица, участващи в инцидента. Според защитника като не е използвал дадената от чл. 41, ал. 3 от НПК възможност да обедини двете дела в едно производство, съдът е допуснал процесуално нарушение, довело до нарушаване правото на защита на подсъдимия. Освен това съдът не допуснал разглеждането в условията на насрещност обезщетението за неимуществени вреди, претърпени от подсъдимия в резултат на действията на частния тъжител, както и не е изложил становище относно приложението на института на реторсията, уреден в чл. 130, ал. 3 от НПК. Отделно от това се прави оплакване за несъразмерност на определеното обезщетение за неимуществени вреди като несъобразено със степента на съпричиняване от страна на тъжителя. Предвид всичко изложено се преви искане въззивния съд да отмени присъдата изцяло, като постанови нова, с която да признае подсъдимия за невиновен и на това основание да отхвърли като неоснователен предявения граждански иск. След изготвяне на мотивите към присъдата допълнителни писмени съображения към жалбата не са депозирани.

С жалбата не са направени доказателствени искания.

Препис от жалбата е връчен на повереника на частния тъжител и граждански ищец адв. С. В., като не са постъпили писмени възражения срещу жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от защитника адв. Ж. Ч. на основанията, изложени в нея. Първото оплакване е за допуснато от първоинстанционния съд процесуално нарушение, изразяващо се в неприлагането на дадената от чл. 41, ал. 3 от НПК възможност съдът да обедини двете дела в едно производство, с което е нарушено правото на защита на подсъдимия. Според защитника това процесуално нарушение е довело до нарушаване вътрешното убеждение на съдебните състави, разгледали двете дела. Отново се прави оплакване, че тъй като в мотивите към присъдите по аналогичен начин са обсъдени и кредитирани показанията на разпитаните свидетели, то е налице съмнение за преписването им от някой от съдебните състави. Възражава се срещу некредитирането от първия съд на показанията на св. Мустафа Кезман, който според защитника е незаинтересован от изхода на делото, а съдът не е дал убедителен отговор защо не кредитира показанията му, подкрепящи защитната теза. Изтъква, че в случая ся налице условията за приложение института на реторсията, като по този въпрос съдът не се е произнесъл. Навеждат се и доводи, че първоинстанционния съд изобщо не е обсъдил съпричиняващото поведение на пострадалия и направеноно възражение за прихващане с причинените на подсъдимия при инцидента

болки и страдания, и се иска въззивния съд да вземе предвид тези обстоятелства при постановяване на съдебния си акт.

В съдебно заседание частния тъжител С.С. се представлява от упълномощен повереник адв. С. В.. Повереникът изразява становище, че в хода на първоинстанционното производство по несъмнен начин са били доказани твърденията в тъжбата. Изтъква, че в хода на съдебното следствие е била изцяло опровергана представената от подсъдимия епикриза, включително и чрез разпит на лекуващия лекар, издал цитираната епикриза, поради което и претендираните от подсъдимия телесни увреждания обективно не са причинени от тъжителката. Застъпва становище за правилност и законосъобразност на обжалваната присъда и моли същата да бъде потвърдена от въззивния съд.

Окръжен съд - Разград, като обсъди направените оплаквания в жалбата и след цялостна служебна проверка на присъдата, съобразно чл. 313 НПК и чл. 314 НПК, намира следното:

Жалбата е допустима – подадена е в законоустановения срок, от страна, която има това право и е насочена срещу подлежащ на обжалване по реда на глава XXI от НПК съдебен акт. Разгледана по същество обаче, жалбата е неоснователна.

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото доказателства и е следната:

Подсъдимият А. С. С. е на 44 години, женен, неосъждан, с основно образование, безработен. Живее със семейството си в с. Мъдрево. Подсъдимият А. С. се занимавал с транспортна дейност, притежавал няколко автомобила, които паркирал на улицата пред дома си.

Частната тъжителка С. Н. също живее в с. Мъдрево, като къщата ѝ, и тази на подсъдимия С. са на улица „Дели Орман“, разположени една срещу друга, като подсъдимия и тъжителката са в роднински връзки.

Дъщерята на тъжителката - св. Ш.М., съжителства на семейни начала със св. С.И.С.. Семейството живеело в Кралство Дания и веднъж в годината се връщало в България и отсядало в с. Мъдрево в дома на тъжителката С. Н..

На същата улица бил и домът на св. М.К..

На 11.07.2021 г. семейството на св. Ш.М. пристигнало с автомобила си от Дания в България и отседнало в дома на тъжителката С. Н.. Улицата била сравнително тясна и паркираните по нея автомобили на подс. А. С. затруднявали съседите при прибиране на собствения им автомобил в двора на св. С. Н.. Поради това св. Шербан Мехмедова се обърнала към подс. С., както и неговата майка, с молба да изместят единия от автомобилите си, за да може безпрепятствено да влизат в двора, но не срещнали разбиране от подсъдимия.

На 16.07.2021 г. подсъдимият бил рожденик и заедно със съпругата си вечерта почерпили свои приятели в местното барче. След 22.00 часа при прибирането към дома си минали покрай дома на своя съсед св. М.К.. Последният, заедно с дъщерите и зетьовете си,

били седнали на маса отвън на двора. Като видял съседите си, св. К. ги поканил да се присъединят към компанията и да се запознаят с по-малкия му зет, а подсъдимият и съпругата му приели.

По същото време в съседната къща тъжителката С. Н. и дъщеря ѝ св. Ш.М. били седнали в двора на къщата и разговаряли, докато св. С.И.С. и синът му вече били легнали да спят. От къщата на съседа М.К. свидетелките чули гласа на подс. А. С., който на висок глас обсъждал тяхното семейство, заканвал се и ги обиждал. След като послушали подсъдимия известно време, св. Мехмедова излязла на улицата, последвана от тъжителката, и отишла до къщата на св. К., като извикала на подсъдимия да спре да говори по техни адрес и да не се занимава с тях. В отговор подс. С. излязъл на улицата, а след него и съпругата му св. Нефисе С., и двете страни започнали да си разменят словесни нападки и обиди. Тъжителката С. Н. позвънила на кмета на селото С. Мустафа С., който се отзовал и след пристигането си помолил страните да преустановят скандала и да не пречат на своите съселяни да почиват. Присъствието на кмета за кратко намалило напрежението и той решил, че е преустановил скандала, и си тръгнал. От шума на викащите се събудил свидетеля С.С. и излязъл навън да види какво става. Подсъдимият го видял и насочил върбалната си агресия към него, като започнал да припомня стари истории за смъртта на брата и баща на тъжителя и за отношенията му с неговата майка. Свидетелят Селиман от своя страна му казал, че подсъдимият е оставил своя баща да умре. След тези думи А. С. тръгнал към пейката, където бил седнал свидетеля, и неочаквано го ударил с юмрук, при което последният паднал на земята, а подсъдимият продължил да го удря по цялото тяло с ръце и крака. Св. Ш.М. позвънила на тел.112, а тъжителката С. Н. се намесила, като се опитала да издърпа подсъдимия, при което той започнал да блъска и удря и нея и тя паднала на земята. Намесила се и съпругата на подсъдимия св. Нефисе С., която издърпала подсъдимия и така физическия сблъсък бил прекратен. Подсъдимият продължил да крещи по адрес на съседите си, а след това се качил в автомобила си и тръгнал да обикаля с него, а след няколко минути отново се върнал. Малко след това по подадения сигнал до тел. 112 пристигнали и полицейските служители, които изискали от участниците в конфликта писмени обяснения, след което съставили предупредителни протоколи подс. А. С. и св. С.С..

Тъй като свидетелят С.И.С. бил целия в кръв, той и фактическата му съпруга св. Ш.М. същата нощ посетили филиалът на Спешна помощ в гр. Кубрат, където бил прегледан и насочен към съдебен лекар за освидетелстване. Тъжителката С. Н. също усещала болки, но останала в дома си заедно със седем годишния си внук, тъй като детето било изплашило от случилото се.

На 19.07.2022 г. тъжителката С. Н. била освидетелствана от съдебен лекар, който издал съдебно медицинско удостоверение, в което описал обективните находки, установени при прегледа - кръвонасядания в лява скулова област, лява мишница и ляво бедро.

Видно от изготвената съдебно-медицинска експертиза в резултат на инцидента тъжителката С. Н. е получила следните телесни увреждания: червеникаво кръвонасядане на меки тъкани на лява скула и към бузата с изразен оток на това място, кръвонасядане по

средата на гръбната страна на лява мишница на площ - 8/3 см., кръвонасядане в долна половина на външно страничната ѝ повърхност с диаметър 1,5 см., хоризонтално мътносинкаво кръвонасядане в най-горната част на външностранична повърхност на ляво бедро върху площ от 9/1.5 см. По своята медико-биологическа характеристика описаните увреждания отговарят на медико биологичния признак на лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК - болка и страдание без разстройство на здравето. Описаните увреждания са причинени от резки удари от „полуотворена ръка“ по лице и върху твърди неръбести предмети по каквито може да бъдат както свити в юмрук ръце, така при падане и удар на тялото (откъм лявата му страна) върху неравна земна повърхност.

Първоинстанционният съд по предвидения процесуален ред е извършил обоснован анализ на събрани и проверени в хода на съдебното производство доказателства, приобщени по надлежния ред и подробно описани в мотивите на обжалваната присъда. Според настоящия съдебен състав анализа на доказателствата от първоинстанционния съд не страда от пороците, приписани му с жалбата.

Обосновано първия съд е кредитирал в пълна степен показанията на свидетелката Ш.М., която е пряк очевидец на събитията и показанията ѝ са последователни, логични и са правдиви от житейска гледна точка. Показания се подкрепят и от показанията на св. Ш.А., която макар и да не е била пряк очевидец на инцидента, веднага след приключването му е пристигнала в с. Мъдрево по молба на тъжителката и нанесените ѝ телесните увреждания. Съдът е отчел евентуалната заинтересованост на тези свидетели, но е преценил, че те изцяло кореспондират с установените от съдебно медицинската експертиза обективни находки по тялото на тъжителката, които са констатирани ден след ден след инцидента в съдебно медицинско удостоверение, издадено от съдебен лекар.

Частично техните показания се подкрепят и от показанията на свидетелите на подсъдимия. Свидетелят М.К. казва – „А. хвъркна срещу зетя на С. – Серхан, събори го долу, и тогава Серхан събори А.“, с което несъзнателно признава, че именно подсъдимият е предизвикал физическия конфликт. По същия начин св. Н. С., съпруга на подсъдимия, признава – „А. се протегна да удари Серхан, но не можа да го удари, тогава Серхан го хвана за врата“. Затова правилно първоинстанционният съд не е дал вяра на показанията на тази група свидетели – М.К., А.А.С., Н. С. и С. С., в частта им относно това кой е започнал физическия сблъсък и нанесените на подсъдимия телесни увреждания. Освен че противоречат коренно на показанията на свидетелите Ш.М. и Ш.А., техните показания се опровергават и от назначената по делото съдебно медицинска експертиза относно телесните увреждания на подсъдимия. Според настоящия съд тази съдебно медицинска експертиза е обоснована, правилна и изготвена по компетентност от вещото лице. Заключение на тази експертиза категорично изключва причинна връзка между инцидента, предмет на настоящото наказателно производство, и описаната в представената от подсъдимия епикриза с диагноза „травматичен шок“. Въззивния съд изцяло споделя изложените в тази насока съображения от първоинстанционния съд, поради което не е нужно да ги преповтаря. На практика тази експертиза опровергава и самата диагноза „травматичен шок“, неуспешно

защитена от издация я лекар д-р Левент Апти, разпитан като свидетел. При анализа на доказателствата съдът е изследвал и изисканата и приложена полицейска преписка, образувано по повод инкриминирания инцидент, както и наложеното на подсъдимия административно наказание за нарушение по чл. 4а, ал. 2 от Наредба № 1 за обществения ред в Община Кубрат.

Свидетели, подкрепящи защитната теза на подсъдимия, предвид роднинските им връзки с него, обективно са заинтересовани от изхода на делото, и след като показанията им относно телесните увреждания на подсъдимия са компрометирани, то и в частта относно това кой е предизвикал физическия сблъсък не следва да им се дава вяра. Формалната логика на събитията също не е в подкрепа на тезата на цитираните свидетели – в нощта на инцидента съпругата на тъжителя е подала сигнал до тел.112, тъжителят е посетил непосредствено след инцидента лечебно заведение и си е извадил съдебно медицинско удостоверение за нанесените му телесни увреждания. В същото време подсъдимият не се е оплакал на полицейските служители, посетили инцидента, че е бил бит, не е ползвал непосредствено след това медицинска помощ и няма обективни доказателства за получени телесни увреждания. Престоя му в болница седмица след инцидента и издадената му епикриза с невярно съдържание настоящия съд приема изцяло като негова защитна теза.

В заключение настоящия съд не може да не се съгласи с крайния извод за доказаност на фактическите обстоятелства, приети за установени от първоинстанционния съд.

При така установеното от фактическа страна първоинстанционния съд е направил законосъобразния извод, че от обективна и субективна страна подсъдимият А. С. С. е осъществил състава на престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, като на 17.07.2021 г. в с. Мъдрево, община Кубрат, е причинил лека телесна повреда на С. Х. Н., изразяваща се в болки и страдания без разстройство на здравето.

Правилно районния съд е приел, че спрямо подсъдимия са налице предпоставките за прилагане на чл. 78а от НК. Извършеното от него деяние се санкционира с лишаване от свобода до шест месеца, пробация или глоба от сто до триста лева, подсъдимият не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК и от престъплението – предмет на делото, не са причинени имуществени вреди. Предвид на това го е освободил от наказателна отговорност и на основание чл. 78а от НК му е наложил административно наказание глоба в размер от 1600 лева. При определяне размера на глобата към съдът е взел предвид като отегчаващо вината обстоятелство, че пострадалата е лице с хронично увредено здраве – онкологично заболяване, което е било известно на подсъдимия. Чистото съдебно минало на подсъдимия не следва да бъде ценено като смекчаващо вината обстоятелство, доколкото същото е част от материалноправните предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 78а от НК. Други смекчаващи вината обстоятелства настоящия съд не отчита, поради което правилно районния съд е определил наказанието при наличието само на отегчаващи вината обстоятелства в размер малко над минимално установения в закона.

Присъденото обезщетение е в рамките на справедливия размер, като липсват основания за неговото намаляване. Първостепенният съд е изложил обстойни мотиви, които настоящата инстанция възприема изцяло. Не са подценени, нито са надценени обстоятелства, имащи значение за правилното определяне размера на присъденото обезщетение.

С оглед изхода на делото правилно и законосъобразно на подсъдимия са възложени разносните по делото и е осъден да заплати държавна такса върху уважения размер на гражданския иск.

По жалбата

Първото възражение в жалбата, че съдът е допуснал процесуално нарушение, довело до нарушаване правото на защита на подсъдимия, като не е използвал дадената от чл. 41, ал. 3 от НПК възможност да обедини двете дела в едно производство, е неоснователно. На първо място следва изрично да се подчертае, че разпоредбата на чл. 41, ал. 3 от НПК предвижда възможност, а не задължение на съда да обедини двете дела и като не са обединили двете дела в едно съдебните състави не са допуснали абсолютно процесуално нарушение, което само по себе си да води до отмяна на съдебните актове. Освен това такова искане не е съобразено с особения характер на производство по дела от частен характер, където обвинителната теза се поддържа от частния тъжител. При обединяване на двете дела биха се нарушили съществено правата на двамата тъжители, като биха се лишили от възможността да свидетелстват, предвид забраната на чл. 118 от НПК. Съгласно цитираната разпоредба не могат да бъдат свидетели лицата, които са участвали в същото наказателно производство в друго процесуално качество, а тъжителите по двете дела са непосредствени свидетели на развия се инцидент. Принципно разгледано, обединяването на двете дела, които безспорно имат връзка помежду си, е било необходимо защото общото им разглеждане би спомогнало за правилното им изясняване и в крайна сметка за постигане на принципното начало по чл. 13 от НПК - разкриване на обективната истина. В процесния случай обективната истина не е била компрометирана, тъй като едни и същи факти, предмет на един и същи случай, макар и разгледани от различни съдебни състави, са получили идентична фактическа и правна оценка, с което е бил спасен цитирания вече принцип по чл. 13 от НПК в наказателния процес. Затова и е несъстоятелно оплакването в нарушаването на волята на съдебните състави, интерпретирано като еднакво обсъждане и кредитиране на показанията на разпитаните по делото свидетели. Както диспозитивите на присъдите, така и мотивите към тях, съществено се различават по структура, съдържание и обем. Като се има предвид, че по двете дела са разпитвани едни и същи свидетели и е събрана като цяло почти една и съща доказателствена съвкупност, съвсем нормално е съдебните състави да са стигнали до едни и същи изводи относно достоверността на показанията на тези свидетели. Проблем би било, ако различните състави, постановили двете присъди, са обективирали в своите актове различни фактически и правни изводи по един и същи казус.

Не е допуснал съществено процесуално нарушение първоинстанционния съд и като е оставил без разглеждане направеното от защитата възражение за прихващане за

неимуществени вреди, които подсъдимия е претърпял при инцидента. Съгласно чл. 84, ал. 1 от НПК в наказателния процес само пострадалия или неговите наследници могат да предявят граждански иск за обезщетение на вредите от престъплението, предмет на наказателното производство. Следователно гражданският иск в наказателния процес има акцесорен характер и е допустим единствено за вреди, настъпили от деянието на подсъдимия. В наказателния процес не могат да се търсят вреди от други деяния, които са извън предмета на обвинението. Затова и в наказателния процес е процесуално невъзможно да се предявява насрещен иск или възражение за прихващане.

Разгледано от материалноправна страна прихващане с обезщетение за вреди от деликт е недопустимо на основание чл. 105 ЗЗД, тъй като съгласие на тъжителя - ищец за извършване на прихващане не е дадено.

Не може да бъде споделено и възражението, че първоинстанционния съд не е изложил становище относно приложението на института на реторсията, уреден в чл. 130, ал. 3 от НК. В мотивите към присъдата съдът е изложил недвусмислено, че изготвената от доктор М. СМЕ категорично сочи, че липсва причинна връзка между инцидента на 17.07.2021 г. и описаната в епикризата окончателна диагноза „травматичен шок“, както че в медицинската документация на подсъдимия не са описани каквито и да било отоци, насинявания, одрасквания. След като съдът не е приел за доказано, че при инцидента подсъдимият е получил някакви телесни увреждания, е било безпредметно да обсъжда какъв характер имат те и дали е налице хипотезата на чл. 130, ал. 3 от НК.

При извършената цялостна проверка извън конкретните доводи, развити в жалбата, въззивният съд не установи други основания за отмяна или изменение на проверяваната присъда.

Водим от горното и на основание чл. 338 от НПК Окръжен съд - Разград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № № 9/15.06.2022 г. по НЧХД № 14/2022 г. по описа на Районен съд – Кубрат.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____